

[Viggo Starcke.]

heden hos venstre og konservative, for den minder meget om fuglenes sprog, særlig når de siger „pip“.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen blottede i dag sit sind her i tinget og sagde, at han havde et forhærdet politisk sind. Jeg synes, det ærede medlem hr. Erik Eriksen nu må føle det politiske ansvar så stærkt, at vi enten får at vide, hvad det er, venstre og konservative vil til løsning af de foreliggende problemer, eller at venstre og konservative opgiver den lidt barnlige stilling, de har indtaget i den sidste tid. At fortsætte med denne strejke synes jeg må være lidt vanskeligt for venstre og konservative; i og for sig tror jeg ikke, at socialdemokratiet principielt er imod retten til strejke, men jeg synes, det må være lidt vanskeligt for venstre og konservative at hævde retten til strejken og at udøve den. Venstre og konservative bør derfor gå ind i det arbejde, som ligger for i øjeblikket, arbejdet med at løse store og vigtige spørgsmål. De viste et tilløb dertil i går; men tilbage står f. eks. forsvarets problemer. Endvidere er der den store problemstilling, som tårner sig op omkring en løsning af jordspørgsmålet. Har venstre og konservative et positivt bidrag at give her, eller vil de kun indtage en negativ stilling?

Der har været talt meget, både fra socialdemokratiets, fra venstres og fra konservatives side, om velfærdsstaten og velfærdspolitikken — men hvor er velfærden egentlig blevet af? Og der er talt meget om, at det gælder om, at skabe tryghed — men hvor er trygheden egentlig blevet af? Fra retsforbundets side ønsker vi at sige, at vi ved, at både velfærd og tryghed kun kan skabes på een måde: ved at bygge på retfærdigheden.

Ingeborg Refslund Thomsen: Det ærede medlem hr. Hans Schmidt har været syg i flere dage og har derfor nu måttet forlade salen, men jeg vil alligevel takke for hans uforbeholdne, klare udtalelse om 5 pct.-klausulen. Det er jo ikke første gang, den er fremsat af det ærede medlem, og det har sikkert været ilde hørt syd for grænsen; men ikke desto mindre har det ærede medlem hr. Hans Schmidt taget klart standpunkt. Jeg tror imidlertid, at forståelsen på tysk side syd for grænsen er vokset — de

havde ikke ventet et dansk stemmetal på 44 000; nu blev forholdet, takket være det gode danske valg, mere grelt. Jeg tror, det tyske socialdemokrati vil sætte ind for alvor for at fjerne denne uretfærdighed, og det er bedre, at forholdet rettes efter tysk henstilling end efter kongerigsk — selvom jeg naturligvis ikke mener, vi skulle tie stille.

Fornylig var jeg inviteret af Flensborg bystyre til et par dage — som de kaldte det: forståelsesdage — og en fremtrædende mand spurgte mig ganske frimodigt: Hvad mener De om 5 pct.-klausulen? Jeg svarede: ja, jeg siger med Talleyrand: det er en forbrydelse, det er mere end en forbrydelse, det er en dumhed. Og så tilføjede jeg: men eet har De i hvert fald hjulpet os med: at holde forståelsen og offerviljen i det danske folk i live, for dette er jo så groft, at enhver i vort folk kan forstå det og får en ny interesse i at støtte mindretallet i Sydslesvig.

Det ærede medlem hr. Hans Schmidt talte også om de tjenestemænd, der blev tiltalt og straffet efter 1945. Lovene var strenge, og de blev ikke håndhævet, som forhenværende justitsminister Busch-Jensen lovede — deraf kommer al vor fortræd. Man glemte den gamle gode leveregel: straf de ansvarlige hårdt, vis mildhed overfor de små syndere! Nu kan de fleste se, at det ville have været den rigtige linie. Men man må ikke glemme, at det dog altid var formildende at høre til det tyske mindretal; dansksindede fik hele lovens strenghed at føle. Men jeg tror, at netop de små syndere blandt de små tjenestemænd blev ramt for hårdt — både i det gamle land og i Nordslesvig — og det skulle glæde mig, hvis der i pensions- og lignende spørgsmål kunne bødes lidt på det endnu. Den livsvarige straf i form af mistet pension har ofte ramt for hårdt — det gælder hele landet, ikke blot Nordslesvig.

På mange måder er der gennem årene bødet på lovenes strenghed. Den, der, som jeg, kender lidt til konfiskationsloven, ved, at enden på mange, mange sager alligevel blev god. Tilbagebetalingskravene har ramt hårdt — det er rigtigt; for den familieunderstøttelse, som kone og børn havde levet af gennem 4-5 krigsår, skulle jo tilbagebetales, samtidig med at den familiefar, der sad i Faarhuslejren, skulle betale for kost og logi — kosten var god, men be-